

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- Po pierwsze skarżąca uważa, że cło antydumpingowe ustanowione w zaskarżonym rozporządzeniu jest niezgodne z prawem, ponieważ metoda wykorzystana w celu obliczenia konstruowanej wartości normalnej narusza art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego. Przy konstruowaniu wartości normalnej pozwana wykorzystwała marżę zysku w wysokości 58,89 % obliczaną na podstawie sprzedaży krajowej, która nie jest reprezentatywna dla skarżącej. Wykorzystanie takiej marży zysku jest niezgodne z art. 2 rozporządzenia podstawowego. Konstruowanie wartości normalnej dotknięte jest bowiem podstawową sprzecznością, ponieważ metoda wykorzystana przez pozwaną w celu skonstruowania wartości normalnej prowadzi do takiego samego rezultatu jaki byłby osiągnięty gdyby wartość normalna była oparta na cenach niereprezentatywnej krajowej sprzedaży. Metoda taka jest sprzeczna z utrwaloną praktyką Komisji i Rady oraz z orzecznictwem Sądu i Trybunału Sprawiedliwości. Ponadto marża zysku w wysokości 58,89 % którą przyjęto nie jest „rozsądna”. Wreszcie przy konstruowaniu wartości normalnej mającej zastosowanie do dokonywanego przez skarżącą wywozu pozwana niesłusznie opiera się na orzecznictwie WTO w celu zastosowania marży zysku, która nie jest „rozsądna”.
- Po drugie skarżąca uważa również że metoda wykorzystana w celu obliczenia konstruowanej wartości normalnej narusza art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, ponieważ sprzedaż krajowa skarżącej nie była prowadzona w ramach „zwykłego obrotu handlowego” w rozumieniu art. 2 ust. 1 akapit 3 oraz art. 2 ust. 3 akapit 2 rozporządzenia podstawowego.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2011 r. — Kadio Morokro przeciwko Radzie

(Sprawa T-316/11)

(2011/C 226/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mathieu Kadio Morokro (Cocody, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat S. Le Damany)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/221/WPZiB z dnia 6 kwietnia 2011 r. ⁽¹⁾ i rozporządzenia Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. ⁽²⁾, w zakresie dotyczącym strony skarżącej;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ zaskarżona decyzja i zaskarżone rozporządzenie naruszają art. 296 TFUE, zgodnie z którym akty prawne instytucji Unii Europejskiej są uzasadniane. Strona skarżąca podnosi, że, po pierwsze, uzasadnienie nie pozwala na zrozumienie powodów, dla których strona skarżąca została umieszczona w znajdującym się w załączniku do decyzji i do rozporządzenia wykazie osób, wobec których podjęte zostały pewne środki ograniczające i po drugie, że ten brak uzasadnienia pozbawia stronę skarżącą możliwości użytecznego zakwestionowania środków ograniczających, które zostały na nią nałożone.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/221/WPZiB z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniająca decyzję Rady 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 93, s. 20).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 93, s. 10).

Postanowienie Sądu z dnia 8 czerwca 2011 r. — Komisja przeciwko Association Fédération Club B2A

(Sprawa T-356/09) ⁽¹⁾

(2011/C 226/60)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.11.2009.